

Overweging 29 maart Hugo Oord 19.00 uur

Wat een vastentrommeltje in ons kan losmaken.

Net als ik mijn overweging begin te schrijven hoor ik het nummer “Billie Jean King” van Michael Jackson. Wat een indringend stuk muziek is dat toch. Na een rustig begin komen er steeds meer instrumenten bij en het tempo en de zang worden steeds gehaaster. In gedachten zie je dan de zanger in schitterende kleding en met gelikte dansbewegingen voor je. Resoluut zet ik de radio uit; eindelijk rust in mijn hoofd en kan ik mijn gedachten op een rijtje zetten.

Dit is tegenwoordig kenmerkend voor het dagelijks leven. Er is zoveel drukte om ons heen en we worden zo beïnvloed door verborgen verleiders dat we niet aan onszelf toekomen.

Ik kijk naar mijn vastentrommeltje en zie dat na 3 dagen vasten het al te klein is: 1 zakje chips, 3 koeken, 15 dropjes en een klein schaaltje cashewnootjes.

In mijn kindertijd kreeg ik deze hoeveelheid niet eens in een maand bij elkaar! Ik was meer van de generatie waarop het volgende gedichtje slaat: “Het hondje van de rijken, krijgt alles even fijn. Menig kind der armen zou graag zo’n hondje willen zijn”

Natuurlijk gaat het in de vastentijd niet om het trommeltje. Toch zet het je aan het denken als je al die etenswaren voor je ziet en bedenkt dat honderden miljoenen mensen niet eens zeker weten of ze ’s avonds wel fatsoenlijk te eten hebben.

Van mijn catechismuslessen weet ik nog dat vasten een teken van berouw voor je zonden is.

Eerlijk gezegd heb ik daar niet zo veel mee. Ik voel me meer aangetrokken door veel van mijn vastende islamitische leerlingen op de Iets die tijdens de Ramadan gewoon doorgingen met lessen en werken. Tijdens de gymles zag ik sommigen tijdens de vijverloop van 1500 meter nog uitgeput leunen tegen een boom omdat hun accu leeg was en er beslist geen toptijd meer in zat. Zij vertelden me dat het vooral was uit solidariteit met de mensen die het arm hebben. Menige leerling kreeg van mij een herkansing als ze een laag cijfer hadden gehaald in die periode. Ik had daar meer respect voor dan sommige van mijn rijke klasgenoten op het internaat die na het broodje “potus” op hun slaapcel in de hutkoffer nog een chocoladereep wisten te regelen en dat zag je later aan de verpakkingen in de prullenbak.

Eigenlijk kom je al vastend en bezinnend jezelf tegen. De voorplaat van het boekje met gezangen is een tekening van Jetses waarop een stel Farizeeërs met gebalde vuisten iemand het huis uitsmijten, terwijl in de verte een stel mensen verschrikt toekijken.

Het is al te makkelijk de figuren in te vullen door bekende mensen om je heen. Verdonk en consorten die zich beroepend op wetgeving een asielzoeker het land uitgooien. Volwassenen die er schande van spreken, maar intussen geen hand uitsteken. De hamvraag is natuurlijk waar je zelf staat. Voel ik me als meer dan 80% WIA economisch afgedankt en weggesmeten? Heb ik bewust of onbewust in woord of daad zelf ook mensen ooit de toegang ontzegd? Heb ik zelf een helpende hand toegestoken als ik onrecht zag of kwam ik niet verder dan verschrikt openlijk schande te spreken over dit soort voorvallen en bleef veilig op een afstand? Wat een vastentrommel niet allemaal in een mens kan losmaken. Ik herinner me plotseling dat ik mijn giro van de Vastenactie nog niet overgemaakt heb. Nu ik voor me zie hoeveel ik kan besparen door te vasten mag dat best wel een flink bedrag zijn. Het is voor een alfabetiseringsproject ergens in Afrika: via vasten naar geestelijk voedsel. Een interessant thema voor een viering kan dat worden! Ik neurie zachtjes een melodie: "Lead me Lord, lead me in thy righteousness. Make thy way plain before my face. For it is thou lord, thou Lord only, that makest me dwell in safety". (Leid mij in het rechte spoor Heer en geef mij inzicht in uw schepping. Want alleen bij U voel ik me veilig en thuis.)